

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 163/05-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. júna 2005 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., bytom B., ktorou namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 46/03 a jeho uznesením z 27. februára 2004 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 74/04 a jeho uznesením z 28. apríla 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júna 2004 doručená sťažnosť I. K. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 46/03 a jeho uznesením z 27. februára 2004 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 74/04 a jeho uznesením z 28. apríla 2004.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 24. marca 2003 doručil okresnému súdu žalobu „... o neplatnosť platobného výmeru s účinnosťou od 1. V. 2002. Vec celkom prirodzená a bežná, o ktorej naše všeobecné súdy majú nielen právo, ale aj povinnosť rozhodovať. (...) Písomnou výzvou zo dňa 31. III. 2003 ma súd oslovil, aby som uhradil súdny poplatok za tento podaný návrh vo výške 1 000.-- Sk (v tomto čase odo mňa súd vyžadoval aj ďalšie finančné plnenia v súvislosti s vedenými súdnymi spormi pod č. k. 12 C 59/96 a 3 C 47/03 v celkovej sume 2 072 - pozn.), na čo som patrične reagoval svojím písomným podaním zo dňa 19. IV. 2003, pritom dôvodiac, že tieto záväzky z objektívnych príčin voči nemu splniť nemôžem, preto som súd súčasne požiadal, aby ma v súlade so zákonom od tejto povinnosti plne oslobodil. Podľa listu súdu zo dňa 2. X. 2003 vyzeralo to tak, že súd tejto mojej žiadosti mieni vyhovieť. Na neho som odpovedal promptne svojím písomným prejavom zo dňa 2. XI. 2003. Ale súd bez toho, aby sa vyporiadal s týmto problémom, vytýčil v rozpore so zákonom na deň 29. I. 2004 pojednávanie. Napriek tomu predvolanie súdu zo dňa 17. XII. 2003 som rešpektoval a zobrať na vedomie, pričom som svoju neúčast' na ňom včas a náležite ospravedlnil. Svojím prípisom zo dňa 2. II. 2004 ma súd vyzýva, aby som mu predložil doklady o výške svojho aj manželkinho mesačného príjmu, aby mohol rozhodnúť o mojom oslobodení od súdnych poplatkov, čo som v ním stanovenej lehote splnil. Preto ma veľmi zarazilo uznesenie prvostupňového súdu vo veci tejto sp. značky zo dňa 27. II. 2004, ktorým mi súd nepriznáva oslobodenie od súdnych poplatkov. Toto svoje rozhodnutie súd odôvodňuje celkom nepochopiteľne, a nekvalifikovane, a to tým, že vraj podľa jeho názoru zaplatením súdneho poplatku vo výške tisíc Sk z celkového mesačného príjmu do rodiny 12 345.-- Sk, vraj neutrpí jej životná úroveň. Je len pochopiteľné, že s takýmto jeho nespravodlivým a drastickým

verdiktom s absolútne nedostatočným a neobjektívnym odôvodnením som sa nestotožnil, a preto som sa odvolal svojim písomným podaním zo dňa 12. III. 2004.

Dňa 28. IV. 2004 Krajský súd v Prešove svojim uznesením sp. značky 8 Co 74/04-24 rozhodol o tejto procesnej otázke tak, že na jednej strane síce potvrdil vo výroku mnou napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, ale na druhej strane v odôvodnení svojho konečného rozhodnutia sa nestotožnil s názorom prvostupňového súdu, že nesplňam podmienky na oslobodenie ma od povinnosti zaplatiť stanovený súdny poplatok. Preto podľa môjho úsudku je toto jeho rozhodnutie veľmi pochybné a kontroverzné, lebo v tomto prípade s takýmto právnym názorom mal odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu zmeniť. A pokiaľ tento súd založil svoje rozhodnutie totožne s rozhodnutím prvostupňového súdu, ale na inom skutkovom základe, na základe ktorého môjmu odvolaniu nevyhovelo, bolo jeho povinnosťou ho náležite odôvodniť, čo odvolací súd neurobil ani len jedným slovíčkom, iba stroho konštatuje jednou suchopárnou vetou, že nebol tu údajne naplnený druhý predpoklad na oslobodenie ma od súdnych poplatkov, ktorým je svojvoľné a zrejme bezúspešné uplatňovanie, či bránenie môjho práva, čo je z hľadiska rešpektovania a aplikácie práva podľa mňa nepostačujúce na tvrdenie, že v danom prípade je u mňa garantovaná súdna ochrana a reálny prístup na súd“.

S poukazom na uvedené je sťažovateľ presvedčený, že okresný súd a krajský súd porušili jeho základné právo „... na súdnu a inú právnu ochranu a spravodlivý súdny proces a právo na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, no najmä v primeranej lehote...“.

Porušenie označených práv vidí sťažovateľ v tom, že:

„- z princípu právneho štátu i medzinárodného práva vyplýva zákaz odopretia spravodlivosti, ku ktorej musí mať prístup každý bez rozdielu, teda aj insolventný [vid' tiež ods. 1), čl. 46 Ústavy SR], čo v danom prípade podľa mňa s ohľadom na všetky okolnosti môjho prípadu porušené bolo, keď vychádzame z tézy, že spravodlivosť procesu je ničím ak ho niet! A čl. 6 ods. 1) Európskeho Dohovoru zase garantuje každému právo, aby o každom spore o občianskom práve rozhodol súd. Zaručuje tak právo na reálny a faktický súd

a nielen iluzórny, aby každému bolo umožnené podať na súd žalobu, s ktorou sa nikto nezaobrá vo veci samej. To predsa nemá žiadny význam;

- čl. 6 ods. 1) Dohovoru implicitne zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, osobitne však vtedy, ak ide o argument, ktorý je pre ich rozhodnutie rozhodujúci! A ďalej súd musí s dostatočnou jasnosťou uviesť dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie! A to v mojom prípade Krajský súd v Prešove vôbec neurobil! Pritom nielenže aspoň stručne, ale vôbec nijako;

- myslím si, že pokiaľ súdy sa rok zaoberajú iba jednou malichernosťou, a to či sporná strana splňa podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov alebo nie, že sa to nemôže v zmysle čl. 6 ods. 1) Dohovoru považovať za prejednanie veci v primeranej lehote! Ved' podľa judikatúry ESĽP takáto lehota sa už považuje za neprimerane dlhú na to, aby bolo v tomto smere možné ju považovať za porušenie ods. 1) čl. 6 Dohovoru.“

Odvolávajúc sa na uvedený skutkový stav sa sťažovateľ domnieva, že v danom prípade okresný súd porušil jeho označené práva, a žiada, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní jeho sťažnosti vydal nálež, v ktorom rozhodne nasledovne:

„1. Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa:

a) ods. 1), čl. 46 Ústavy SR a ods. 1), čl. 6 Európskeho Dohovoru na súdnu ochranu a ods. 1), čl. 36 Listiny ... v konaní vedenom na Okresnom súde v Bardejove pod č. 3 C 46/03 a Krajskom súde v Prešove pod č. 8 Co 74/04 nepriznaním insolventnosti sťažovateľa pre účely zaplataenia súdneho poplatku za podaný návrh boli nimi porušené;

b) ods. 1), čl. 6 Európskeho Dohovoru na spravodlivý súdny proces, v konaní vedenom na Krajskom súde v Prešove pod č. k. 8 Co 74/04, žiadnym neodôvodnením výroku vo svojom uznesení, zo dňa 28. IV. 04, na ktorom ho založil, boli týmto súdom porušené;

c) ods. 1), čl. 6 Európskeho Dohovoru na spravodlivý súdny proces, v konaní vedenom na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 3 C 46/03, neprejednaním veci v primeranej lehote, boli týmto súdom porušené.

2. Prikazuje

Okresnému súdu v Bardejove, aby v konaní vedenom u neho pod č. k. 3 C 46/03 konal ďalej a vo veci samej bez zbytočných prietáhov a aby upustil od vymáhania súdneho poplatku za podaný návrh od žalobcu a sťažovateľa I. K. K.

3. Priznáva I. K. K. primerané finančné zadostučinenie, vo výške 60 tis. Sk (slovom šesťdesiatisíc korún slovenských), ktoré sú mu povinné označené súdy vyplatiť spoločne a nerozdielne (prípadne podľa miery zavinenia a zodpovednosti ustálenej súdom), a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. (...)“

Sťažovateľ žiada aj o úhradu trov konania a o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho sťažnosti pred ústavným súdom poukazujúc na svoju insolventnosť.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

*1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa
čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie
podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru*

Podľa sťažovateľa malo dôjsť k porušeniu jeho uvedených práv predovšetkým tým, že mu okresný súd uznesením sp. zn. 3 C 46/03 z 27. februára 2004 nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov a uvedené rozhodnutie, proti ktorému podal sťažovateľ 12. marca 2004 odvolanie, krajský súd uznesením sp. zn. 8 Co 74/04 z 28. apríla 2004 potvrdil. Sťažovateľ zároveň vytýka krajskému súdu, že svoje rozhodnutie neodôvodnil.

Z obsahu sťažnosti, z jej petitu, ako aj zo súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že vo veci sp. zn. 3 C 46/03 sa na okresnom súde stále koná, takže sťažovateľ namieta procesné pochybenia všeobecného súdu, a tým aj porušenie jeho označených práv v stále prebiehajúcom súdnom konaní.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd predovšetkým zoberal do úvahy, že podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi sú pre ich závažné procesné pochybenia (predstavujúce okrem iného aj porušenie základných práv účastníkov konania podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) dôvodom jednak pre podanie odvolania [podľa § 205 a § 205a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)], ako aj dovolania (podľa § 237 OSP). Tieto riadne a mimoriadne opravné prostriedky umožňujú účastníkom súdneho konania namietat' závažné procesné pochybenia, a tým aj porušenie svojich základných práv podľa označených článkov ústavy, listiny a dohovoru. Vzhľadom na to ústavný súd konštatuje, že sú to predovšetkým všeobecné súdy, ktoré na základe účinných právnych prostriedkov nápravy dostupných sťažovateľovi sú oprávnené poskytovať ochranu jeho základným procesným právam ako účastníkovi súdneho konania, a nie ústavný súd v konaní o ich sťažnostiach.

Ústavný súd v súvislosti s tým pripomína, že základné právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je i právo na odôvodnenie

súdneho rozhodnutia, sú „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok.

Ústavný súd v nadväznosti na to konštatuje, že sťažovateľ mal možnosť namietať v sťažnosti vytýkané pochybenia všeobecných súdov, ku ktorým podľa neho došlo v doterajšom priebehu konania, a dosiahnuť nápravu tvrdeného porušenia jeho práv v ďalšom štádiu konania (po tom, keď došlo k jeho zastaveniu), čo v okolnostiach daného prípadu aj využil.

Z preskúmaného spisu okresného súdu totiž ústavný súd zistil, že okresný súd uznesením sp. zn. 3 C 46/03 z 30. júla 2004 zastavil konanie v právnej veci sťažovateľa pre nezaplatenie súdneho poplatku. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal 20. septembra 2004 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Co 246/04 z 1. februára 2005 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Keďže sťažovateľ nesúhlasil s potvrdzujúcim rozhodnutím krajského súdu, podal proti nemu 28. februára 2005 dovolanie. Následne okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie, ako aj na doplnenie dovolania z dôvodu, že neobsahovalo zákonom ustanovené náležitosti. Podaním z 15. marca 2005 sťažovateľ oznámil okresnému súdu, že nie je v jeho možnostiach zaplatiť požadovaný súdny poplatok, a preto žiada *«... o riešenie tohto problému v zmysle OSP „ex offó“»*. V nadväznosti na to okresný súd vyzval 22. marca 2005 sťažovateľa, aby mu oznámil, či došlo u neho k zmene osobných, rodinných, sociálnych a majetkových pomerov od apríla 2004, keď bolo vo vzťahu k nemu rozhodnuté o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov v tomto konaní. Do 24. mája 2005, keď bol predmetný spis okresného súdu predložený ústavnému súdu, sťažovateľ na ostatnú výzvu okresného súdu neodpovedal.

Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb namietajúcich porušenie svojich základných práv alebo slobôd zaručených v ústave, prípadne v kvalifikovanej medzinárodnej zmluve, len ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd, vyplýva, že právomoc všeobecných súdov poskytnúť sťažovateľovi ochranu na základe využitia

opravného prostriedku – dovolania proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie okresného súdu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, vylučuje právomoc ústavného súdu konať v uvedenej veci.

Ústavný súd preto odmietol sťažnosť v tejto časti pre nedostatok svojej právomoci, keďže je toho názoru, že sťažovateľ mal, resp. stále má k dispozícii účinný prostriedok ochrany svojich základných práv v systéme všeobecného súdnictva, a to prostredníctvom pre sťažovateľa účinného a dostupného mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania.

2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd považuje za potrebné poukázať predovšetkým na skutočnosť, že sťažovateľ v predmetnej veci nepostupoval tak, ako mu to umožňoval § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) platného do 31. marca 2005, ale priamo sa obrátil na ústavný súd so sťažnosťou. Sťažovateľ taktiež nepreukázal ani netvrdil, že uvedenú podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodiť ani z obsahu sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V nadväznosti na to poznamenáva, že neuznáva hromadnú a neadresnú sťažnosť na všetky konania na okresnom súde, ktorú sťažovateľ podal už 24. marca 2003, t. j. v ten istý deň, ako doručil okresnému súde žalobu v predmetnej právnej veci.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Preto ústavný súd o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky, ktoré mal do 31. marca 2005 k dispozícii podľa zákona o štátnej správe súdov (v súčasnosti podľa zákona o súdoch), alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle citovaných zákonov zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04).

V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje, a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preto spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu a doterajšiu dĺžku konania niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 17 a nasl. zákona o štátnej správe súdov neumožnilo v danej veci účinnú ochranu základného práva sťažovateľa priznaného mu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Keďže ústavný súd z obsahu sťažnosti, vyjadrenia sťažovateľa ani z obsahu súvisiaceho súdneho spisu, ktorý si vyžiadal, nezistil, že by k nesplneniu podmienky prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde došlo zo strany sťažovateľa z dôvodov hodných osobitného zreteľa, odmietol jeho sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Ústavný súd napokon poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. m. m. I. ÚS 122/04), podľa ktorej požiadavka na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny (resp. konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti.

V sporovom konaní je žalobca povinný nielen tvrdiť, ale aj preukazovať splnenie všetkých hmotnoprávných a procesných predpokladov opodstatnenosti jeho nárokov (§ 6, § 79 a § 120 ods. 1 OSP). V takomto druhu civilného procesu je žalobca povinný bezo zvyšku splniť aj ostatné zákonom ustanovené predpoklady na prístup k súdnej ochrane (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), ku ktorým patrí splnenie všetkých predpokladov prípustnosti žaloby vrátane zaplatenia súdnych poplatkov. Podľa názoru ústavného súdu ak žalobca nesplní tieto predpoklady prípustnosti jeho žaloby, nemožno dobu, počas ktorej nie sú tieto predpoklady splnené v dôsledku jeho nečinnosti alebo nesprávnej či oneskorenej činnosti (úkonov), považovať za dobu zbytočných prietáhov, ktorú treba pričítať na ťarchu konajúceho súdu.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ postupoval od začiatku konania vo veci sp. zn. 3 C 46/03 až dosiaľ tak, že to nezodpovedá zákonným požiadavkám na jeho náležitú súčinnosť so súdom (§ 6 OSP). Jeho podiel na spomalení konania v tejto veci bráni záveru, že v konaní došlo k zbytočným priet'ahom. Ústavný súd vzhľadom na to ešte pripomína, že sťažovateľ do predbežného prerokovania sťažnosti nesplnil ústavne predpokladané podmienky prístupu k súdnej ochrane v sporovom konaní (čl. 46 ods. 4 ústavy), a preto by prichádzalo do úvahy odmietnutie sťažnosti v tejto časti aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2005